

Skovbrug, Havebrug, Søfart og Fiskeri med, som man jo kunde ønske, er det ganske simpelt, fordi disse Ting ikke endnu ere modnet til Afgørelse, fordi Hartkornet ikke vil kunne bære de Byrder, som ere forbundne med at tage Landbruget med, og fordi Søfart og Fiskeri ere saa overordentlig vanskelige at faa med, saa at det ikke har kunnet lade sig ordne endnu, men jeg er overbevist om, at den højtærede Minister vil bestandig have sin Opmærksomhed henvendt paa det, og det vil vel ikke vare længe, inden han viser, at han vil gøre praktiske Forsøg, for at vi ogsaa kunne faa denne Side med.

Stilling: Ligesom de to ærede foregaaende Talere vil jeg ogsaa gerne have dette Lovforslag fremmet, og jeg ønsker ogsaa at udtale min Sympati for Tanken deri: at hjælpe dem, der uforskyldt ere komne i Ulykke. Det er jo et Udslag af den nyere Tids humane Tænkemaade, som ogsaa har givet sig Udslag paa andre Omraader i Lovgivningen, i Alderdomsunderstøttelsesloven, Sygeforsikringsloven o. s. v., som jo gentagne Gange har været fremme til Behandling baade i dette og i det andet Ting. Men jeg vil indrømme, at Princippet i det foreliggende Lovforslag, den Maade, hvorpaa Opgaven er tænkt løst, tiltaler mig ikke, og den kan jeg ikke give min Stemme. Den ærede sidste Taler sluttede med at sige, at der er forskellige Virksomheder, der ikke ere medtagne her i Lovforslaget, f. Eks. Søfart og særlig Agerbruget, og han betonedes, at for Agerbrugets Vedkommende var det saaledes, at Hartkornet ikke kunde bære denne Byrde. Men har man da nogen Tro til, at den danske Industri er i Stand til at bære den Byrde, der nu her bliver lagt oven paa den som en ny Stat? Jeg tror at kunne sige, at det er et Fejslyn, hvis man antager, at Haandværkerne og de industri-drivende ere saa heldig stillede, at man uden videre her kan paalægge dem en Byrde, der for manges Vedkommende vil blive af en meget søelig Natur. Jeg skal indrømme, at det er et vanskeligt Omraade at lovgive paa, og jeg skal ogsaa indrømme, at dette Lovforslag efter min Mening er det bedste af dem, der hidtil ere fremkomne, men naar Byrden udelukkende er lagt oven paa de professionelle Arbejdsgivere, paa dem, der drive Forretning som saadanne, medens derimod alle andre ere fritagne, selv om de benytte den samme Arbejdskraft, saa er det i Virkeligheden en Undtagelsesstilling, man giver de første, og man omgaar i Grunden Arbejdsgiveren eller giver Anledning til at omgaa

ham paa en Maade, som jeg anser for meget uheldig.

Man har i § 3 nærmere præciseret, paa hvilken Maade der skal tegnes Forsikring, og under hvilke Betingelser Arbejdsgiveren bliver forpligtet til at gøre dette. Naar jeg nu ser paa Punkt 1, som angaar „Fabrikker og fabrikmæssig drevene Værksteder, hvortil henregnes ethvert Sted, hvor der fremstilles eksplosive Stoffer“ o. s. v., sluttende med: „samt alle andre Anlæg, i hvilke der inden Døre i industrielt Djemed tilvirkes Genstande, saafremt mindst 10 Arbejdere derved regelmæssigt beskæftiges“, saa maa jeg udtale, at er dette Lovforslags Princip — at Arbejdsgiverne, de, der drive det som Erhverv skulle bære Byrden, i og for sig uheldigt — og efter min Mening uretfærdigt, saa er allerede dette første Punkt ubilligt og uretfærdigt mod Arbejderne. Det er mit Syn paa hele Lovforslaget, at det heller ikke fritrækker Arbejderne eller er tilfredsstillende for Arbejderne i Almindelighed. Allerede det, at der her vilkaarlig er nævnt 10 Arbejdere, synes jeg maa falde i Øjnene, selv for dem, som ikke have stænket dette Lovforslag mange Tanker, thi skulle Arbejderne fritres mod de Fæder, som Erhvervet frembyder, ere disse Værksteder underkastede en Forsikringspligt, saa er det jo gjort af Hensyn til Arbejderne, og saa maa jeg nok spørge: Er det saa ikke vigtigt, at man her sætter: 10 Arbejdere, medens man med et ringere Antal Arbejdere skal være fritagne? Det er jo lige farligt, enten der er 5, 3 eller 10 Arbejdere. Man vil her sige, at det er gjort af Hensyn til den mindre næringsdrivende, for ikke at lægge Byrder paa ham, som man mener, at han ikke har Raad til at bære, men saa hjælper det jo ikke Arbejderne. Og tror det høje Ting ikke, at det vil føre til, at alle Arbejdsgivere ville søge at undgaa Loven ved ikke at komme op til 10 Arbejdere, saafremt det er muligt? Arbejderne ville jo saa paa deres Side blive nødsagede til gennem deres Organisation at fremtvinge, at den Arbejdsgiver, der er i Stand til at beskæftige 6—7 Arbejdere, skal fordele Arbejdet paa 10, fordi de ville have Forsikring for deres Vedkommende, idet de havde: Det er lige saa farligt for os, og vi kunne fortjene det lige saa godt som de Arbejdere, der arbejde hos en Mester, der beskæftiger 10. Jeg tror, at Følgen vil blive den, at en saadan Mand vil blive nødsaget til at tegne Forsikring for sine Arbejdere, selv om han ikke har 10.

Ser man dernæst hen til, at denne Forpligtelse ikke er sæt over paa dem, der privat beskæftige de samme Arbejdere eller ar-